



ת"פ 57019/06/16 - תביעות צפת נגד מ כ

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 57019-06-16 תביעות צפת נ' כ
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

מ כ

הנאשם

הכרעת דין

בראשית דבר, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כפי שיובהר בהרחבה, מצאתי, לאחר שמיעת הראיות, כי נסיבות אירוע כתב האישום לא הובהרו עד תום, ונותר בי ספק לגבי אשמתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

אבהיר להלן בהרחבה את נימוקי החלטתי.

כתב אישום ורקע

1. ביום 27/6/16, הוגש נגד הנאשם כתב אישום שייחס לו עבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי המיוחס לו בכתב האישום, תקף הנאשם, ביום 14/5/16 בסמוך לשעה 08:00, את אשתו, הגברת א כ, באירוע שהתרחש בביתם שב X. על פי כתב האישום, הגיעה המתלוננת למיטה בה שכב הנאשם, על מנת להתפייס עמו, ואזי תקף אותה הנאשם כך שנתן לה אגרופים בזרועה השמאלית. צוין, כי לאחר מכן, הנאשם **"התחיל לחפש את המתלוננת"** (כך לשונו של כתב האישום - רש"כ), באופן שלקח חפצים השייכים לה, לרבות טפסי גירושה הקודמים ואוזניות המשמשות אותה לעבודתה, שעל אף בקשותיה, סירב הנאשם להחזירם.



בהמשך, לאחר שהמתלוננת לקחה מצלמה השייכת לנאשם, והתנתה את החזרתה בהחזרת האוזניות, השכיב אותה הנאשם על הרצפה כך שהיא "נפלה על הגב", כל זאת על רקע ויכוח בגין סירובה לשקר להוריה בעניין כסף.

נטען שעקב האירועים, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש, ואולם כתב האישום לא ציין, בניגוד למקובל, מהי אותה חבלה.

2. ביום 30/11/16 כפר הנאשם במיוחס לו, וטען כי המתלוננת היא שתקפה אותו, וכי באקט של הגנה עצמית ובתנועה "אינסטינקטיבית" הוא הדף אותה באופן חד פעמי.

בנוסף, הכחיש הנאשם את ה"אירוע עם המצלמה".

הראיות - ניתוח והכרעה

3. העדה העיקרית, מטבע הדברים, מטעם המאשימה, היתה המתלוננת, אשת הנאשם, הגב' א. כ. מלבד המתלוננת, העידו שוטרים בלבד, וזאת לגבי שלבים שונים בטיפול המשטרה.

הגב' כ. העידה כי ביום האירוע התגלע ויכוח בינה לבין הנאשם, וזאת בהמשך לתקופה "לחוצה". כבר בפתח עדותה תיארה המתלוננת תמונה לפיה במהלך ויכוח זניח, היא קיבלה מכה ביד, הזמינה משטרה ונקטה לגבי מה שארע לשון הגזמה, אשר חרגה מהתיאור הנאמן אשר היה אמור לתאר נכונה את אשר אמנם אירע. המתלוננת לא חסכה מתיאורים חיוביים לגבי הנאשם כבן זוג וכאב, ולגבי התא המשפחתי אותו היא חולקת עם הנאשם, כתא משפחתי חיובי מתפקד ורגוע בדרך כלל. את האירוע נשוא כתב האישום, שהסתיים בכך שהזעיקה למקום משטרה דרך מוקד 100, תיארה המתלוננת כמעידה משותפת של הנאשם ושלה, ולגבי הזעקת המשטרה על ידה, המתלוננת הביעה על כך צער, יותר מפעם אחת, וגילתה על כך חרטה ממשית. לגבי סימן חבלה (מעין שטף דם) אשר תועד על זרועה ביום האירוע, במצלמה משטרתית (טאבלט) שהפעיל שוטר סויר - העידה המתלוננת כי יתכן ואכן נחבלה, ואולם החבלה לא נגרמה במתכוון על ידי בעלה הנאשם, ובנוסף ציינה בעניין זה כי יש לה "עור רגיש" הנוטה להיחבל.

מדברי המתלוננת התקבלה תמונה, לפיה היווה יום האירוע שיא שלילי לויכוח מתמשך ששרר בימים הקודמים ליום זה בינה לבין הנאשם. אותו ויכוח נסב סביב מחלוקות הנוגעות לחינוכו של בנה של המתלוננת מנישואים קודמים, ילד בן 13 המתגורר עם בני הזוג, ועם שלושת ילדיהם הפעוטים המשותפים. המתלוננת העידה בעניין זה, כי כעסה מאוד על הנאשם, במסגרת אותה אי הסכמה, וכי בניגוד למתואר בכתב האישום, מה שהתרחש ביום האירוע היה ויכוח קטנוני, אשר גם היא, המתלוננת, היתה שותפה בהסלמתו, בכך שפנתה לנאשם במילים קשות. לדבריה, במהלך אותו ויכוח, הנאשם "הדף אותה", ואולם זאת לא במעשה תקיפה מכוון, כפי שמתואר בכתב האישום, אלא כחלק מתוך מה שתואר כמעין התגוששות הדדית ומתוחה בין בני הזוג.

בין היתר אמרה המתלוננת את הדברים הבאים:



"אני ובעלי רבנו בינינו ואיכשהו תוך כדי המריבה קיבלתי מכה ביד ופשוט הפלתי עליו את האשמה ואני מתנצלת על זה ומצרה על כך. מדובר סך הכל בבן זוג תומך, אוהב, אבא טוב לילדיו, אני אומרת זאת מכל הלב". (עמ' 9 ש' 22)

וגם:

"הפרנסה היא לא קלה לנו אבל אנחנו מתמודדים, אנחנו סך הכל אנשים מאושרים. כל מי שמכיר אותנו יכול לבוא ולהעיד. אני מאוד מאוד אוהבת את בעלי והוא אותי והוא מקנה אהבה לכולנו ולילדים ודואג להם. נכון שנפלנו, קורה, נפלנו. גם אני באתי אליו וניסיתי ככה, התחכמתי איתו". (עמ' 9 ש' 28)

ובהמשך:

"זה שבאתי ואמרתי שהוא עשה את זה בכוונה תחילה כשהוא נתן לי אגרופים זה לא היה ככה. היה וויכוח, אני באתי אליו, הוא היה בחדר, אולי הוא חשב שאני באה לתקוף אותו. אני לא זוכרת את הסיטואציה עצמה, אבל איכשהו נהדפתי לקיר. זה לא שהוא בא במכוון לתקוף אותי". (עמ' 10 ש' 3)

וגם:

"הוא לא הרים עליי יד. איכשהו נהדפתי. הוא לא בא והרביץ לי, ממש לא. אני נהדפתי מהוויכוח בינינו. אני התקרבת אליו ונהדפתי, לא זוכרת בדיוק מה היה. אני התגריתי בו אולי. היה איזשהו קטע רקע של איזשהו משבר שאני עוברת ועל הדבר הזה רבנו והיה קשה והרמתי את הקול והוא ניסה להרגיע אותי כנראה. ממש התעצבנתי. פשוט 'דפקתי' אותו סתם". (עמ' 12 ש' 16)

כמו גם:

"אני התנפלתי עליו, הוא אמר משהו על הילד שלי ואז כעסתי עליו ודחפתי ותוך כדי וויכוח שנינו דחפנו וקיבלתי מכה. אני הגזמתי בתיאורים שלי". (עמ' 13 ש' 31)

4. נימתה הברורה של המתלוננת להציג תמונה שונה, מזו המתוארת על סמך תלונתה בכתב האישום, עברה כחוט השני לאורך כל עדותה, גם אחרי שהוכרזה "עדה עויינת", וב"כ המאשימה חקר אותה, ברשות בית המשפט, בחקירה נגדית. לגבי התגלגלות העניינים המדוייקת, שקדמה להזעקת המשטרה על ידה, חזרה המתלוננת שוב ושוב וטענה כי אינה זוכרת במדוייק מה היה מהלכם של האירועים. באופן כללי, כפי שפורט לעיל, המתלוננת טענה כי הזעיקה את המשטרה לבית המשפחה בעת שהיתה בסערת רוחות, וכי מצב רוחה הסוער נגרם בשל ויכוח וכעס הדדיים, ולא דווקא בשל



מעשה תקיפה של הנאשם כלפיה.

5. גרסת המתלוננת, כפי שהוצגה כאמור בבית המשפט, סתרה משמעותית את הגרסה שנחשפה בחקירה המשטרתית. חקירה זו החלה משיחה שהתקשרה המתלוננת למוקד 100, שבה אמרה בין היתר, כפי שתועד בתמלול השיחה מוצג ת/2 - **"בעלי הרביץ לי"** וגם **"תזמינו לפני שיהיה מאוחר"**.

6. בעקבות הזעקת המשטרה על ידי המתלוננת, הגיעה למקום נידת, וגרסתה הראשונה של המתלוננת נגבתה בידי שוטר הסיור, עד התביעה רס"ל אביב אואקי. בגרסה זו טענה המתלוננת כי הנאשם **"הוציא עליה את כל העצבים והיכה אותה באגרופים, וזאת כתגובה לכך שבאה אליו במטרה לפייסו"**. (הודעת המתלוננת מיום 14.5.16, ת/5 ש' 8). בהמשך ציינה המתלוננת כי הנאשם אף הדף אותה והפיל אותה לרצפה. באותה הודעה ענתה המתלוננת לשאלת השוטרים, כי אינה מעוניינת להתפנות למעון לנשים מוכות, ואולם הראתה סימן חבלה בזרוע שמאל. סימן החבלה תועד על ידי שוטר הסיור (מוצג ת/1). יצוין כי לא הוגשה כל תעודה רפואית לגבי החבלה האמורה, ואולם המתלוננת מסרה בחקירה כי היא חשה כאב ואמרה שתלך להיבדק, וכי אם אכן תעשה זאת תמסור תעודה רפואית למשטרה (חקירתה השניה מיום האירוע המסומנת ת/7, ש' 109).

7. מאוחר יותר ביום האירוע, נגבתה מהמתלוננת הודעה נוספת (אותה הודעה סומנה ת/7), הפעם על ידי חוקר תחנת צפת, עד התביעה רס"מ חליבה. המתלוננת חזרה על עיקרי פרטי תלונתה. באותה הודעה מסרה המתלוננת כי בעקבות מריבה קודמת בינה לבין הנאשם, התקרבה אל מיטתם על מנת לפייסו שעה ששכב על המיטה, ואולם הנאשם התפרץ לכיוונה באגרופים. המתלוננת שללה באותה הודעה אפשרות לפיה ניסתה היא לתקוף את הנאשם, והוא רק התגונן (ת/7, ש' 30 ואילך). לפי התיאור שמסרה באותה הודעה, המשיך הנאשם להתגרות בה גם אחרי שהדף אותה כמתואר לעיל, ובין היתר נטל אוזניות המשמשות את המתלוננת לעבודתה, ואיים כי ישבור לה אותן. המתלוננת נטלה בתגובה מצלמה השייכת לנאשם, ובין בני הזוג התנהל שיח, במהלכו התנתה המתלוננת את החזרת המצלמה לנאשם, בתמורה לכך שיחזיר לה את האוזניות. ואולם, שיח זה הסתיים בכך שהנאשם השכיב את המתלוננת על הרצפה, והיא נפלה על גבה, ואילו הנאשם לקח את המצלמה ממנה. (ת/5 ש' 47 ואילך)

8. גרסה שלישית ואחרונה נגבתה מהמתלוננת, לאחר מס' ימים, ביום 19.5.16. באותה חקירה הביעה המתלוננת בפתיח דבריה את רצונה שבעלה יחזור הביתה, אך חזרה על כך שבאירוע בעטיו נעצר לחקירה, הנאשם היכה אותה ורצה להכעיס אותה בלקיחת האוזניות, אף הפיל אותה כדי לקחת את המצלמה. (ת/8 ש' 12 וכן ש' 16 ואילך).

באותה הודעה אמרה המתלוננת את הדברים הבאים:

"ש. את חוששת לחיים שלך?"

ת. לא, שאני הזמנתי את המשטרה רציתי שירגיש שעשה משהו חמור, ושיבין

שלא מרימים יד גם אם אני מרימה את הקול קצת." (ת/8 ש' 33)

9. כפי שצוין לעיל, וכפי שפורט בהרחבה, נמצא שוני מהותי בין גרסת המתלוננת במשטרה, שייחסה לנאשם אלימות חד צדדית יותר מפעם אחת, כתגובה להתנהגות שתוארה כמתונה של המתלוננת,



לבין גרסתה בבית המשפט לפיה במשטרה הגזימה בתיאוריה, ותיארה כאלימות, את מה שהיה לכל היותר הדיפה לא מכוונת מצד הנאשם כלפיה.
עקב שוני מהותי זה, הוכרזה המתלוננת, כאמור, "עדה עויינת", הודעותיה שנגבו במשטרה הוגשו, והיא נחקרה בחקירה נגדית על ידי התובע.
10. בסיכומי המאשימה, מבקשת התביעה למעשה כי אסתמך על האמור בהודעותיה של המתלוננת במשטרה, ואבכר דברים אלה, על פני דבריה שהושמעו בבית המשפט.
אף על פי שהטענה לא נכתבה במפורש, מכוונת המאשימה להוראותיו של סעיף 10א' לפקודת הראיות, אשר זה לשונו:

"10א. (א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את

תכנה.

(ב) בית-המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן האמרה אינו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית-המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית-המשפט שוכנע שמנסיבות הענין עולה, כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

11. סעיף 10א לפקודת הראיות סולל, לפיכך, את הדרך להסתמך, לצורך קביעת עובדות, על אמרת חוץ של עד, וזאת אף על פי שמדובר בעדות שמועה, וזאת בחריגה מהכלל לפיו יסתמכו בתי משפט על ראיות שהושמעו בפניהם, ולא על כאלה שנאמרו או הושמעו מחוץ לבית המשפט.



סעיף 10א(א) מציב דרישות פרוצדורליות בסיסיות לקבלת אמרת חוץ של עד כראיה -

ראשית, על מוסר האמרה להיות עד במשפט, תנאי המתקיים במקרה זה.

שנית, יש למצוא שוני מהותי בין הדברים שמעיד אותו עד בבית המשפט, לבין תכנים שמסר באותה אמרת חוץ. גם תנאי זה מתקיים, כפי שכבר קבעתי בעניינה של המתלוננת.

התנאי הנוסף, שעליו אתעכב, ואולם אני מוצאת כי אף הוא התקיים, הנו כי מתן האמרה הוכח. הפרקטיקה המקובלת במשפט פלילי, הנה זו שלפיה מעידים בפני בית המשפט אותם אלה שגבו את אמרת או את אמרות החוץ, אשר לגביהן חל הסעיף. בענייננו - נגבו שלושת אמרותיה של המתלוננת על ידי שלושה שוטרים שונים - החוקר חליבה ושוטר הסיוור אוואקי, שהעידו בבית המשפט, ואולם עדותם הושמעה לפני שהמתלוננת העידה, ובטרם הודעותיה הוגשו, ואילו הודעתה השלישית והמאוחרת נגבתה בידי נוסף בשם חוקר בושור עאמר, אשר לא הוזמן כלל לעדות.

ב"כ הנאשם, בסיכומיה, טענה כי באי העדתם של שלושת החוקרים ישירות לעניין הוכחת מתן האמרות על ידי המתלוננת, כשלה המאשימה מלעמוד בנטל ההוכחה הבסיסי שנדרש בסעיף 10א.

לא אאריך בדיון בטענה זו, שכן, כפי שיובהר, אין בדעתי להסתמך, בסופו של דבר, על התוכן שנמסר על ידי המתלוננת במשטרה, ואולם זאת לא בשל אי הוכחת עצם מסירת האמרה, אלא מטעמים אחרים. לעניין זה - אני סבורה כי ניתן לומר שמתן האמרות על ידי המתלוננת הוכח ברמה מספקת. קביעה זו מסתמכת על כך שהמתלוננת אישרה, למעשה, בעדותה, כי מסרה את עיקרי הדברים שנרשמו מפיה, ולא טענה אף לא פעם אחת שנרשמו מפיה דברים אשר בפועל לא השמיעה. חזרתה של המתלוננת מהתכנים שרשומים בחקירת המשטרה, נומקה על ידה בכך שהיא עצמה מסרה ביודעין תכנים מוגזמים ולא מדויקים לשוטרים שחקרו אותה, ולא בכך שלא אמרה את הדברים.

מעבר לכך - שניים מגובי האמרות, רס"מ חליבה ורס"ל אוואקי, העידו לגבי גביית התלונות מהמתלוננת, וניתן היה להתרשם שרשמו את התוכן ששמעו ממנה בחקירתה.

נכון הדבר כי היה על המאשימה להעיד את שלושת גובי האמרות, על פי המקובל, או לקבל את הסכמת ההגנה לוותר על העדות, וההימנעות מכך אכן מהווה טעות בניהול פרשת התביעה, אלא שבמקרה ספציפי זה, אין לטעות זו משקל ממשי, שכן אין מחלוקת ממשית על כך שההודעות נגבו מהמתלוננת. אני קובעת, לפיכך, שעצם מתן האמרות הוכח בבית המשפט, באופן מספק.

יחד עם זאת, כאמור וכפי שיובהר להלן - מדובר בדיון תיאורטי בלבד, שכן לגופו של עניין נותר בי ספק לגבי סימני האמת שבאמרות החוץ של המתלוננת.

12. בעוד שסעיף 10א (א) מכתוב תנאי סף פרוצדורליים לקבלת אמרת חוץ, הרי שסעיף 10א(ג) מכתוב כללים מהותיים, שינחו את בית המשפט בהחלטה אם להסתמך על אמרת חוץ של עד או על חלקה. כללים אלה עניינם בנסיבות האירוע, הראיות האחרות שהובאו, התנהגות העד, אותות האמת, וגורמים נוספים ברשימה בלתי סגורה. ובכן, בענייננו, כפי שכבר ציינתי, החלטתי, בסופו של דבר שלא לבכר את גרסתה של המתלוננת, כפי שנמסרה במשטרה, על זו שניתנה בבית המשפט.

13. אזכיר שוב, כי כתב האישום מבוסס בעיקרו, וכמעט אך ורק על גרסתה של המתלוננת, כפי שנמסרה לשוטרים בשלביה השונים של החקירה. יתר הראיות, הנן "ראיות נלוות", בהן מצבה הנפשי הסוער של המתלוננת שתועד במשטרה, ואותו שטף דם על זרועה. בבואי להכריע, היכן דיברה המתלוננת אמת -



האם במשטרה שם טענה כי הוכחה אקטיבית באגרוף, או בבית המשפט, כשטענה שהגזימה בתלונתה ותיארה התנהגות שמקורה באי הבנה מצד הנאשם, כמעשה תקיפה - מצאתי כי לא אוכל להכריע בשאלה מעבר לכל ספק.

כאן המקום להזכיר את הוראותיו של סעיף 34כב לחוק העונשין, הקובע כדלקמן:

"34כב. (א) לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר."

לנוכח חזרתה של המתלוננת מתלוננת, בהתחשב בדבריה העדכניים ובאופן מסירת עדותה, ולאור היעדרן של ראיות משמעותיות נוספות, מרחף הספק מעל מסלול ההוכחה בפרשה זו.

14. זה המקום להתייחס לגרסתו של הנאשם, שטען בכל שלבי החקירה והמשפט, כי הדף את אשתו בתנועה אינסטינקטיבית, וכי לא תקף אותה בכוונה. גם על פי גרסתו של הנאשם, כמו לגרסת המתלוננת, התרחש האירוע בעת מריבה מתמשכת ומרה בין בני הזוג, שבמרכז עמדו חילוקי דעות לגבי חינוכו של בנה של המתלוננת, ועניינים הקשורים גם להוריה של המתלוננת. הנאשם מסר בחקירתו כי יום קודם לאירוע, התווכחו השניים, הוא ואשתו, וכי הוא עזב את הדירה המשותפת למס' שעות לבקשת המתלוננת. לדברי הנאשם, ביום האירוע, כששכב על המיטה, בעוד הוא והמתלוננת נתונים במריבה, ומרים זה לזה, נגשה היא אליו וישבה לידו. בשלב זה טען הנאשם כי חשב שהמתלוננת מבקשת להכותו, וכתגובה, בתנועה בלתי מחושבת הדף אותה ממנו (ראה חקירתו מיום האירוע ת/3 ש' 38, ובהתאמה גם עדותו בבית המשפט עמ' 19 ש' 19 ואילך).

עדותו של הנאשם בפני לא הייתה בלתי סבירה, והיא מתיישבת עם גרסתה העדכנית של המתלוננת באופן שיחידיו הקים ספק באשר למתואר בכתב האישום.

ב"כ המאשימה התמקד ארוכות בחקירתו הנגדית את הנאשם, בשאלה אם המתלוננת נגעה בנאשם, בטרם הוא תקף, או הדף אותה ממנו, אם לאו, ואולם לא מצאתי שמדובר בעניין מהותי, שכן גם אם לא נגעה בו, אלא רק הושיטה ידה אליו, אין לשלול לחלוטין אפשרות לפיה הנאשם חש שהמתלוננת מבקשת להקניטו או להזיק לו, גם אם לא להכותו ממש, ולכן הדף אותה ממנו. מדובר בבני זוג שבעת האירוע שררה ביניהם מחלוקת טעונה, ועל רקע זה יש לבחון את ההתנהגות.

15. נתתי דעתי לנקודות תורפה, אליהן הפנה ב"כ המאשימה, הקיימות בגרסת הנאשם, ואולם אין בנקודות אלה משקל מכריע כדי לדחות את גרסתו, או להסיר את הספקות, אף לא כדי לדחות את גרסתה המאוחרת של המתלוננת. לדוגמא, הבחנתי בכך שהנאשם הכחיש שראה את המתלוננת נופלת, כפי שתיארה, ונראה שהרחיק עצמו מלאכותית מעניין זה. בנוסף, לא נעלמה מעיני טענת המתלוננת במשטרה, לפיה הנאשם הטיח בה שאם תתלונן הוא יטען שמדובר בהגנה עצמית. אין בדברים אלה בלבד כדי להכריע את הכף לידי חובת הנאשם.

16. האמת האבסולוטית, באשר למה שבאמת אירע בדירתם של הנאשם והמתלוננת בבוקר יום האירוע אינה נגישה במקרה זה. לא נעלמו מעיני, כמובן, בגרסת המתלוננת, דפוסים מוכרים של חזרה מתלונה, הנפוצים מאוד באירועי אלימות במשפחה, ואשר במסגרתם חוזרות בהן מתלוננות מתלוננות על אלימות, משיקולים שונים שעניינם שלמות המשפחה, פחד לעתיד, קשיי פרנסה ועוד. תופעה זו, המכונה תסמונת או סינדרום האישה המוכה, מאופיינת, בין היתר, בהאשמת הקורבן את עצמה בכך שהתלוננה, ובכך שהזיקה בתלונתה לבן זוגה המכה. נתתי דעתי לכך שהנה, לגבי המתלוננת כאן,



מתקיים כלל זה, לכאורה, באופן ברור, שכן היא הביעה חרטה שוב ושוב על הגשת התלונה. יחד עם זאת, כשם שסעיף 10א אינו מופעל אוטומטית, כל מקום בו עד משנה טעמו בבית המשפט, כך גם יש להיזהר מהכללתה של כל מתלוננת שחוזרת בה מתלוננתה אל קבוצת הנשים המוכות שבסינדרום האישה המוכה. הכרה בתופעה נפוצה של חזרת קורבנות אלימות במשפחה מגרסאות מפלילות שמסרו, איננה שוללת את ההערכה כי קיימות גם תלונות מוגזמות ואולי גם שקריות המוגשות. בענייננו, בעוד שמחד, מצאתי סימני אמת בגרסת המתלוננת במשטרה, הרי שמאידך, אין בידי לשלול כי בעת שהתלוננה, הייתה כעוסה ונסערת, לאו דווקא כי הוכתה, אלא בשל עוצמתה של המריבה המרה שהתרחשה באותם ימים בין בני הזוג, מריבה שהגיעה לשיא שלילי באותו אירוע שבסופו הוזמנה המשטרה. אין לשלול שמדובר באי הבנה שיצאה מפרופורציה, כפי שהמתלוננת ביקשה לשכנע בעדותה, וכי הנאשם אכן לא הבין שהמתלוננת מבקשת לפייסו, והדף אותה ללא כוונת תקיפה, אף לא מתוך מודעות בסיסית לתוצאות מעשיו ולמהותם.

17. אציין בזהירות כי לא ניתן לומר שהמתלוננת, בעדותה בבית המשפט, הותירה רושם אופייני, מעבר לכל ספק, ההולם "פרופיל" של אישה מוכה, שהנה קורבן חוזר לאלימות ושאינה מעיזה להתלונן. בית המשפט, מטבע הדברים, מתרשם מהגורמים המעורבים במבט מוגבל, המתבסס על הופעתם הקצרה של הצדדים בפניו, ועל חומר הלוואי שנאסף בחקירה. במקרה זה, נותרתי ללא יכולת לשלול את האפשרות שהתרחש בפועל תסריט חלופי לזה המתואר בכתב האישום, וכי התרחשה בין בני הזוג מריבה הדדית, של קולות רמים, הטחת עלבונות והשמעת טענות, אשר הסלימה לאותה הדיפה שהדף הנאשם את המתלוננת מפניו. גם אם גרמה אותה הדיפה לחבלה (אשר כאמור לא נבדקה על ידי רופא) אין בכך בלבד כדי לשכנעני כי בתקיפה מדובר. הרשעה בתקיפה דורשת הוכחתו של יסוד נפשי "רגיל" שהנו מודעות למעשה, ולא שוכנעתי מעבר לספק סביר, שקיומה של מודעות מצד הנאשם הוכח.

18. האירוע המתואר בסיפא כתב האישום, שבו צויין שהנאשם תפס את האוזניות של המתלוננת ואיים להזיק להן, ואילו המתלוננת תפסה בתגובה את מצלמתו, ואשר הסתיים בהפלת המתלוננת ארצה, תואר על ידי המתלוננת כ"**התקוטטות של ילדים קטנים**", ומצאתי כי לא ניתן לשלול שתאור זה משקף את אשר היה, בעוד שהתיאור שנמסר לגבי אותם אירועים במשטרה על ידי המתלוננת היה מוגזם.

19. לקראת סיום בחרתי להביא קטע נוסף מעדותה של המתלוננת:

" לשאלת ביהמ"ש שוב, מה היה ובמה הגזמתי אני משיבה כי (המתלוננת משתתה ובוכה) עברתי תקופה מאוד קשה בחיים שלא קשורה לבעלי. דווקא הוא זה שהיה תומך בי ונתן לי את כל הכתף ואני באתי והתנפלתי עליו במקום להעריך את מה שהוא עושה. לאור כל זה התגלו וויכוחים בינינו, בגלל המצב ההוא, מדובר בבן שלי הגדול שהעלילו עליי כל מיני עלילות שהן לא נכונות והן גם התגלו כלא נכונות. זה היה מצב מתוח מבחינת הכל. הוא דווקא תמך ועזר לי. אני התנפלתי עליו, הוא אמר משהו על הילד שלי ואז כעסתי עליו ודחפתי ותוך כדי וויכוח שנינו דחפנו וקיבלתי מכה. אני הגזמתי בתיאורים שלי. זה לא שהוא בא והרביץ לי, ממש לא. אני לא זוכרת בדיוק את הסיטואציה אבל זה לא שהוא בא ונתן לי מכות, ממש לא." (עמ' 13 ש' 27)

דברים אלה ואחרים, שנמסרו בעקביות, באופן וורבלי, אך לא מתלהם, תוך התרגשות, אך לא בפחד - עוררו ספק בגרסת כתב האישום, עד כי נשמט הבסיס להרשעת הנאשם.

אשר על כל האמור לעיל - החלטתי, כפי שהודעתי בראשית דברי, לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ז, 24 אפריל 2017, במעמד הנוכחים.